

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.044 van 29 april 2015
in de zaak A. 207.683/XIV-35.761**

In zake : Freddy KAPS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Henri J. Stassen
 kantoor houdend te 3700 Tongeren
 Piepelpoel 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Justitie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bernard Derveaux
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Verenigingstraat 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 januari 2013, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 22 november
2012 waarbij verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de
provincie Limburg van 31 maart 2011 tot intrekking van zijn wapenvergunningen
en van zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Henri J. Stassen, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sportschutter en bezit dertien wapens.

3.2. De gouverneur van de provincie Limburg beslist op 31 maart 2011 om verzoekers vergunningen en zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben in te trekken.

Verzoeker stelt tegen deze beslissing beroep in bij de minister van Justitie.

3.3. Op 17 november 2011 beslist de minister van Justitie tot de verwerping van het beroep. Die beslissing wordt ingetrokken (zie het arrest nr. 222.760 van 7 maart 2013).

3.4. Op 22 november 2012 neemt de minister van Justitie een nieuwe beslissing waarbij het beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Limburg van 31 maart 2011 opnieuw wordt verworpen.

Dit is de bestreden beslissing, die gesteund is op de volgende motieven:

“[...]

Evaluatie van uw wapenbezit:

De vergunning tot het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig vuurwapen wordt verleend door de gouverneur bevoegd voor uw verblijfplaats die, overeenkomstig artikel 11, §1 van de wapenwet, een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen slechts kan afleveren na advies te hebben ingewonnen van de korpschef van de lokale politie van uw verblijfplaats en indien u voldoet aan alle voorwaarden die vermeld worden in artikel 11, §3 van de wapenwet.

De wettige reden voor uw wapenbezit is "sportief en recreatief schieten". U beschikte tot voor kort dan ook over een sportschutterslicentie.

Aangaande uw wapenbezit en uw hernieuwingsaanvragen leverde de lokale politie van de zone Tongeren-Herstappe op 14 september 2010 een ongunstig advies af. Meer bepaald vermeldt het advies: ‘Betrokkene is in 2007, 2009 en 2010 in het licht gekomen als zijnde een agressief persoon en iemand die zich moeilijk kan bedwingen. Hij was hierdoor ook betrokken in gerechtelijke feiten.’

Op basis van artikel 11, §1, tweede lid en artikel 13, eerste lid van de wapenwet kan de gouverneur - indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren - respectievelijk de vergunning of het recht om het wapen voorhanden te hebben bij een met reden omklede beslissing beperken, schorsen of intrekken, na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings van het arrondissement waar men zijn verblijfplaats heeft en volgens een procedure bepaald door de Koning.

Deze procedure wordt omschreven in artikel 14 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet. Op basis van artikel 48 van de wapenwet blijven de uitvoeringsbesluiten van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie geldig als uitvoeringsbesluiten van de wapenwet tot ze worden vervangen en mits ze niet in tegenstrijd zijn met de wapenwet.

Alvorens een beslissing tot beperking, schorsing of intrekking kan worden genomen, moet de gouverneur overeenkomstig artikel 11, §1, tweede lid en 13, eerste lid van de wapenwet het advies inwinnen van de procureur des Konings bevoegd voor uw woonplaats.

De procureur des Konings te Tongeren adviseerde op 14 oktober 2010 tot intrekking van uw wapenvergunningen aangezien uit het onderzoek van zijn ambt is gebleken dat er ongunstige gegevens te vermelden zijn over uw morele

eigenschappen of een eventueel gevaar voor verstoring van de openbare orde.

Op 2 augustus 2011 herneemt de procureur des Konings te Tongeren dit advies. Bij het advies wordt een navolgend proces-verbaal met nr. TG.L1. [...] gevoegd met daarin bijkomende inlichtingen vanwege de lokale politie zone Tongeren-Herstappe met betrekking het door hen geleverde negatief advies. Hieruit blijkt dat het negatief advies van de lokale politie gebaseerd was op: 'de betrokkenheid van hogervernoemde in feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Hiervan werden de processen-verbaal:

-TG.43.L1. [...] d.d. 07/05/2008

-TG.43.L1. [...] d.d. 08/10/2009

-TG.43.L1. [...] d.d. 25/02/2010

-TG.43.L1. [...] d.d. 10/07/2010

feiten van mondelinge bedreigingen:

-TG.45.L.1. [...] d.d. 18/10/2007

door onze diensten opgesteld.

Wij kunnen tevens nog meedelen dat betrokkene onlangs met zijn zaak in faling is gegaan.'

Per schrijven van 12 september 2011 bezorgt de procureur des Konings mijn diensten een afschrift van deze processen-verbaal.

Hieruit blijkt het volgende:

- proces-verbaal met nummer TG.43.L1. [...] d.d. 07/05/2008 - opzettelijke slagen en verwondingen (niet nader gespecificeerd): een vriend van een ex-werkneemster zou u geslagen hebben n.a.v. een dispuut i.v.m. achterstallig loon. De vriend stelt dat hij door u werd bedreigd en dat u had gezegd dat u wapens had.

- proces-verbaal met nummer TG.43.L1. [...] d.d. 08/10/2009 - opzettelijke slagen en verwondingen (niet nader gespecificeerd) - mogelijkheid dat de verdachte het slachtoffer werd van handtastelijkheden: u zou slagen hebben gekregen van een werkneemster n.a.v. een discussie en een aangetekende brief voor ingebrekestelling. U ontkent dat u ooit handtastelijk zou geweest zijn met deze werkneemster of met eender welke persoon.

- proces-verbaal met nummer TG.43.L1. [...] d.d. 25/02/2010 - opzettelijke slagen en verwondingen (niet nader gespecificeerd): u werd door de vader van een (ex-)werkneemster bij de kleren gegrepen en liep hierdoor verwondingen op ter hoogte van de nekstreek.

- proces-verbaal met nummer TG.43.L1. [...] d.d. 10/07/2010 - wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen (vechtpartij): u was betrokken in een discussie en aansluitende vechtpartij met een ex-werkneemster betreffende de uitbetaling van al dan niet vermeende achterstallen na ontslag. Volgens uw relaas van de feiten heeft de ex-werkneemster u willen aanvallen met een flesje. Ze zou dit flesje hebben stuk gegooid en de flessenhals hebben genomen om u te bedreigen.

De lokale politie heeft geen flessenhals waargenomen.

Volgens de verklaring van de ex-werkneemster zou u haar op de grond hebben gesmeten en heeft ze vervolgens het flesje Jupiler tegen de muur gegooid. Verder verklaart de ex-werkneemster dat u bij uw personeel en ex-werknemers gekend staat als een agressief iemand en dat zelfs de vakbond als de RVA u zo kennen. Verder zou u volgens haar verklaring regelmatig door mensen worden benaderd, waardoor u altijd een revolver bij u heeft, die in de vrachtwagen in een kastje boven het stuur ligt. Ze zou dit gezien hebben toen zij bij u nog huishoudster was.

U verklaart daarentegen dat u haar enkel heeft weggeduwd als verdediging tegen een aanval. U stelt tevens dat zij u overal zwart maakt, dat u niet betaalt, dat u met alle vrouwen meegaat enz.

- proces-verbaal met nummer TG.45.L1. [...] d.d. 18/10/2007 - rechtstreekse mondelinge bedreiging, met bevel of voorwaarde: u zou iemand die een expertise

kwam uitvoeren van de elektrische installatie van uw marktwagen bedreigd hebben met een broodmes.

Tijdens uw mondelinge hoorrecht op 4 oktober 2011 stelt u in elk van deze dossiers slachtoffer te zijn geweest. Alle discussies kaderden in uw relaties met werknemers als marktkramer. De problemen zijn dus pas begonnen toen u beroep moest doen op personeel voor uw marktkraam. Aangezien uw zaak recent failliet is gegaan en u interimwerk doet, zijn de problemen dus ook van de baan.

U stelt al 9 jaar lid te zijn van een schuttersclub. In al de jaren dat u sportschutter bent, zijn er nooit problemen geweest. U bent schietmonitor voor de jeugd en gaat zo een 3 à 4 keer per week schieten.

De omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving voorziet dat het moeilijk denkbaar is dat een vergunning wordt uitgereikt aan een persoon die psychisch onevenwichtig is of die geconfronteerd is met sterke echtelijke conflicten, of die zich regelmatig in dronken toestand bevindt. Het onderzoek door de lokale politie houdt op objectieve wijze rekening met de karakteristieken van de persoonlijkheid van de aanvrager, inzonderheid met eventuele gerechtelijke antecedenten of met geweldplegingen in het gezin of elders, met zijn geestesgesteldheid en zijn zedelijkheid, alsook met een eventuele gewelddadige politieke activiteit.

In dit verband kan ook verwezen worden naar artikel 5 van de richtlijn 91/477/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende het toezicht op de aankoop en het voorhanden hebben van wapens dat stelt dat het voorhanden hebben van vuurwapens moet voorbehouden zijn aan personen die geen gevaar doen ontstaan, noch voor zichzelf, noch voor de openbare orde of veiligheid.

Bij het nemen van haar beslissing dient elke bestuurlijke overheid zich te houden aan de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ook het redelijkheidsbeginsel. Dit betekent dat er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen de motieven en de beslissing welke op grond ervan is genomen. Een beslissing waartoe geen redelijk denkend mens bij een afweging van de betrokken belangen had kunnen geraken, doet immers vermoeden dat de vereiste belangenafweging niet heeft plaatsgehad.

In casu zijn de af te wegen belangen de openbare orde en veiligheid (zowel voor uzelf als voor uw omgeving) enerzijds, en de vrijheid om uw hobby als wapenliefhebber en sportschutter te kunnen uitoefenen zoals u reeds jaren heeft gedaan anderzijds. Meer bepaald moet overwogen worden of wapenbezit in uwen hoofde de openbare orde zou kunnen verstoren.

Het proportionaliteitsbeginsel vereist dat een bestuur geen sanctie kan opleggen waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die feiten zou opleggen.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning. De wapenvergunning (of de toelating tot het voorhanden hebben van vuurwapens) is dus de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe om preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden (cf. rechtspraak van de Raad van State, [...]).

Opdat een vergunning of het recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen kan worden ingetrokken, is het niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Het bestaan van feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, is voldoende (cf. rechtspraak van de Raad van State, [...]).

Uit voorgaande elementen blijkt minstens dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid ernstige twijfels bestaan. Uw gedrag biedt niet de vereiste

waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor uzelf, voor anderen en voor de openbare orde en veiligheid.

Immers, het feit dat u de afgelopen jaren stelselmatig betrokken was bij discussies en zelfs bij een vechtpartij en dit met telkens verschillende mensen, doet een gegronnd vermoeden ontstaan dat u conflictsituaties op de spits drijft en dus geen verzoenende ingesteldheid heeft. Wapenbezit in uwen hoofde zou dan ook een te groot risico betekenen voor de openbare veiligheid. U kan daarom niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

De minister van Justitie is van oordeel dat u, ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, geen vuurwapens mag voorhanden hebben.

Op basis van het voorgaande worden uw aanvragen tot hernieuwing geweigerd en worden uw vergunningen alsook uw recht tot het voorhanden hebben van de onder punt 3 vermelde vuurwapens ingetrokken.”

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert de schending aan van “het recht van verdediging”. Hij zet uiteen dat hij zijn hoorrecht uitoefende ten overstaan van adviseur I. die op dat ogenblik niet bevoegd was om een beslissing te nemen. Het hoorrecht werd derhalve uitgeoefend ten overstaan van een persoon die de bevoegdheid niet bezat om de argumenten van verzoeker te acteren en in overweging te nemen. Aangezien het mondeling afgenomen verhoor nietig is, is ook de bestreden beslissing die erop is gesteund nietig.

5. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat hij de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing wegens de miskennis van het hoorrecht en niet omgekeerd. Wat het feit betreft dat hij niet werd gehoord door adviseur I., maar door twee attachés van de Federale Wapendienst, stelt verzoeker dat de betrokken attachés door adviseur I. werden aangesteld om het verhoor af te nemen en dat zijn kritiek net gelegen is in het feit dat het verhoor werd afgenomen door personen die er niet bevoegd voor waren.

Beoordeling

6. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord dat het middel ontvankelijk is. Als zij in het auditoraatsverslag daarover kan lezen dat het middel ontvankelijk is en zij daarin geen reden ziet om vervolgens in een laatste memorie hierop te antwoorden, begrijpt de Raad van State uit die proceshouding dat de verwerende partij zich niet langer tegen de ontvankelijkheid van het middel verzet.

De exceptie wordt verworpen.

7. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van het middel op grond van de volgende overwegingen.

De hoorplicht, die te dezen van toepassing is, vereist niet dat de betrokkene persoonlijk wordt gehoord door de persoon of het orgaan dat bevoegd is om de beslissing te nemen. Het volstaat dat die zijn zienswijze schriftelijk of mondeling kan uiteenzetten en dat het bevoegd bestuursorgaan op het ogenblik van de beslissing kennis kan nemen van het standpunt van de betrokkene, bijvoorbeeld door inzage van het proces-verbaal van verhoor. Te dezen werden verzoeker en zijn raadsman op 4 oktober 2011 gehoord door twee ambtenaren van de Federale Wapendienst, die in die hoedanigheid bevoegd waren om de hoorzitting namens de verwerende partij bij te wonen. Van de hoorzitting werd een verslag opgemaakt. Verzoeker betwist niet dat dit verslag zijn standpunt waarheidsgetrouw weergeeft. Het bevoegd bestuursorgaan kon op het ogenblik van de bestreden beslissing kennis nemen van het verslag van de hoorzitting.

8. Verzoeker betwist deze conclusies niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft verzoeker immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij beperkt zich in zijn laatste memorie tot de vermelding dat hij “de middelen die ontwikkeld werden in zijn vorige memorie van antwoord”

herneemt, zonder dat hij een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weergeeft.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het eerste middel ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, evenals machtsoverschrijding, machtsafwending of misbruik van macht. Hij zet uiteen dat ten onrechte wordt gesteld dat zijn gedrag niet de vereiste waarborgen biedt en dat deze motivering is gesteund op het advies van de procureur des Konings dat verwijst naar de ter zake opgestelde processen-verbaal. Na deze te hebben geanalyseerd, stelt hij dat op grond van de in de bestreden beslissing vermelde processen-verbaal niet kan worden vastgesteld dat zijn gedrag niet de vereiste waarborgen biedt, waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor zichzelf, voor anderen en voor de openbare veiligheid. Hij wijst er op dat de processen-verbaal door de procureur des Konings zonder gevolg werden geklasseerd, dat niet alle betrokkenen werden verhoord, en dat de verwerende partij de rollen omdraait door te stellen dat hij een maatschappelijk gevaar zou zijn, terwijl hij zelf het slachtoffer is van het agressief gedrag van anderen. Verzoeker meent dat hij ten onrechte als gevaarlijk wordt bestempeld en verwijst hiertoe naar zijn strafregister dat, met uitzondering van een snelheidsovertreding, blanco is, alsook dat hij gedurende negen jaar zonder enige klacht in het bezit van vuurwapens is en dat hijzelf om bijstand van de politie heeft verzocht, zodat hij moeilijk als agressief kan bestempeld worden.

10. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat nergens blijkt dat zijn algemene moraliteit en persoonlijkheid een afdoende reden zouden zijn om zijn wapenvergunningen in te trekken. Door te erkennen dat niet wordt uitgesloten en zelfs ten dele wordt bevestigd dat verzoeker zelf het slachtoffer was van agressie, toont de verwerende partij zelf aan dat verzoekers wapenbezit geen gevaar uitmaakt voor de openbare veiligheid. Hij besluit dat niet is bewezen dat zijn karakter in combinatie met wapenbezit een gevaar kan betekenen voor de openbare orde en veiligheid.

Beoordeling

11. Het auditoraat besluit dat dit middel deels niet ontvankelijk, deels ongegrond is op grond van de volgende overwegingen.

Het middel is niet ontvankelijk in zover machtsafwending (“en zelfs machtsmisbruik”) wordt aangevoerd, omdat de uiteenzetting van het middel geen enkele toelichting bevat waaruit zou blijken dat de verwerende partij met de bestreden beslissing een ongeoorloofd oogmerk nastreeft.

Wat de aangevoerde schending betreft van de motiveringsplicht, vermeldt de bestreden beslissing de redenen waarop de verwerende partij haar beslissing steunt. Wat de vraag betreft of de in de bestreden beslissing vermelde motieven afdoende zijn, stelt het auditoraat vast dat te dezen de bestreden beslissing steunt op vier processen-verbaal betreffende opzettelijke slagen en verwondingen en één proces-verbaal wegens mondelinge bedreigingen, telkens opgemaakt door de lokale politie. Hoewel verzoeker niet strafrechtelijk veroordeeld werd en uit de processen-verbaal integendeel blijkt dat hij meermaals zelf het slachtoffer was, blijkt niet dat de verwerende partij de feiten verkeerd beoordeeld heeft door vast te stellen dat verzoeker “de afgelopen jaren stelselmatig betrokken was bij discussies en zelfs bij een vechtpartij en dit telkens met verschillende mensen”, waardoor “een gegronnd vermoeden [ontstaat] dat hij conflictsituaties op de spits drijft en dus geen verzoenende ingesteldheid heeft”.

Anders dan verzoeker stelt, is het trouwens niet steeds verzoeker die als eerste klacht bij de politie heeft ingediend. Bovendien staat verzoeker bij de lokale politie, die de voormelde processen-verbaal heeft opgesteld, bekend als “een agressief persoon en iemand die zich moeilijk kan bedwingen”. De verwerende partij kon bijgevolg op grond van de in de bestreden beslissing vermelde redenen wettig van oordeel zijn dat verzoekers wapenbezit een te groot risico inhoudt voor de openbare veiligheid.

12. Verzoeker betwist deze conclusies niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft verzoeker immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Zoals reeds is uiteengezet bij de beoordeling van het eerste middel, beperkt verzoeker zich in zijn laatste memorie tot de vermelding dat hij “de middelen die ontwikkeld werden in zijn vorige memorie van antwoord” herneemt, zonder dat hij een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weergeeft.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, dat het tweede middel niet tot nietigverklaring kan leiden.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

13. Verzoeker voert de schending aan van het redelijkheidsprincipe. Hij zet uiteen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is waar zij hem als agressief bestempelt, terwijl hij het slachtoffer is van de agressie van anderen. Hij merkt op dat de feitelijkheden waarop de verwerende partij zich beroept, werden uitgelokt door anderen die zich bij hem met kwade intenties hebben aangeboden en niet omgekeerd.

14. In de memorie van wederantwoord merkt verzoeker op dat de “diepere oorzaken” waarover de verwerende partij het heeft nergens gespecificeerd worden.

Beoordeling

15. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van het middel op grond van de volgende overwegingen.

De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat verzoeker de afgelopen jaren stelselmatig betrokken was bij discussies en zelfs bij een vechtpartij en dit met telkens verschillende mensen, waardoor een gegronnd vermoeden ontstaat dat verzoeker conflictsituaties op de spits drijft en dus geen verzoenende ingesteldheid heeft. De verwerende partij miskent het redelijkheidsbeginsel niet door op grond van die vaststelling te oordelen dat het wapenbezit van verzoeker een te groot risico voor de openbare veiligheid kan betekenen.

16. Verzoeker betwist deze conclusies niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft verzoeker immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Zoals reeds is uiteengezet bij de beoordeling van het eerste middel, beperkt verzoeker zich in zijn laatste memorie tot de vermelding dat hij “de middelen die ontwikkeld werden in zijn vorige memorie van antwoord” herneemt, zonder dat hij een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weergeeft. Zijn toelichting omtrent de feiten ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het derde middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig april tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques